

Hvorfor vil vi Mennesker dog vedblive at forspilde Livets Lykke ved bestandig at gaa paa Eventyr ovenover Skyerne. Hvortil dog denne Lyst til at liste sig ind paa Evigheden ad Bagveje, ved hvilke der dog tilstrækkelig tydeligt staar skrevet: Ingen Adgang for Uvedkommende! Rigtignok er jeg selv Præst, men ikkedesmindre maa jeg tilstaa, at naar jeg betragter en saadan teologisk inficeret Forsamling som den idag, tænker jeg med Vemod tilbage paa de gode gamle Tider, da man herude paa Landet dyrkede sin Jord og fedede sine Stude og fik sin religiøse Trang fuldtud tilfredsstillet ved at gaa i Kirke om Søndagen og til Alters tre Gange om Aaret. Dengang forstod man at leve, d. v. s. man forstod Livet. Man bar taalmodigt Tilværelsens Byrder og tog derfor ogsaa uden Skrupler Del i Livets Fester. De gamle spillede deres Firkort og tømte deres Krus, og Ungdommen dansede paa Logulvet med Sølvspænder paa Skoene og røde Silkebaand i Huerne! . . . Ak ja, det var virkelig en lykkelig Tid!“

„Ja, det er nu ikke alle, der i en saadan Tilværelse kan se et Ideal,“ bemærkede Fru Betty skarpt.

„Aa nej, deri har De fuldkommen Ret. Jeg mærker særdeles vel — og for hver Dag tydeligere — hvor haabløst det er at anprise Livets uskyldige Glæder i en eksalteret Tidsalder, hvor man kun anerkender Yderlighederne — de eventyrlige Udskejelser eller Askesens Selvtilintetgørelse — og igrunnen har lige meget tilovers for begge disse Standpunkter og derfor ogsaa idelig slingrer frem og tilbage imellem dem . . . fordi det er selve Yderligheden i dem, man beundrer. Kunde de Godtfolk endda blive enige om et fælles Ideal, skulde jeg endelig finde mig deri. Men der er for Tiden akkurat lige saa mange „Livssyn“, som der er Personer, der brænder efter at gøre sig bemærkede. Og det er just ikke vanskeligt at finde Ørenlyd for Profetier og nye, mageløse Sandheder i vore Dage. Luften er i det